

— Знаешъ ли, кжде сж сега Симеонъ и Кочо?

— Не знамъ.

— Заминаха оня день за френскитѣ легиони въ Африка.

— На добъръ имъ часъ.

Капитанъ Яни взе една табла и седна срещу него.

— Само една тройка — на шише ракия.

— Може.

— Три седмици не сме се виждали. Искахъ само да ти кажа: ела да караме дърва. Сключихъ договоръ съ тухларната фабрика, презъ цѣлата година ще работя за тѣхъ. Надежда е вече моя, купихъ я. Ако искашъ, да се уговоришъ на пай. Или на заплата.

Богданъ хвърли зарчетата и не му отговори.

— Нека забравимъ, какво е било между насъ.

Приатели сме, защо да се мразимъ.

— И азъ не знамъ защо.

— Щѣхъ да се удавя тогава. Но бѣхъ се озвѣрилъ. Ужъ дума ми даде... Хора като тебъ сж годни само за параходитѣ, това е.

Той спрѣ, заекна, ржката му остана върху пула.

— Ние сме като морето. То безъ насъ и ние безъ него не можемъ. То ни носи толкова злини, но ние ги забравяме и се връщаме пакъ въ него. Хора сме, макаръ и да сме гимиджии и моряци. Та... да станемъ пакъ приятели, като нѣкога.

Богданъ хвърли зарчетата.

— Много си поумнѣлъ. Говоришъ такива умни работи.

— Поумнѣхъ, правъ си. Тая Ирина ми даде такъвъ урокъ! Ще го помня за дълго. Все обеща-ваше, все отлагаше, докато се ожени за Ставри!

На утрото стегнаха Надежда и тръгнаха къмъ Ропотамо за дърва.